Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

Utkommer den 1 och 15 i varje månad

1 Maj 1913 | Redaktion: *WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL* | N:r 9. Årg. 31

Kristendomens företräde framför andra religioner.

Ur ett föredrag vid världsmissionskonferensen i Edinburgh 1910
av professor *W. P. Paterson.*

Hednamissionen är ett jätteföretag, som är grundat på den övertygelsen, att den kristna religionen är överlägsen varje annan religion, som existerar eller någonsin existerat i världen. Till följd därav äro vi berättigade och förpliktade att söka förmå alla folk och nationer, som ännu icke äro kristna, att utbyta sin religion mot vår.

Jag vill här framställa några av de skäl, som berättiga oss till en sådan övertygelse. Vi fråga då först: Vad innefattar religionens idé i allmänhet? Därefter må vi betrakta, i vilket avseende kristendomen såsom den absoluta och fullkomliga religionen överträffar alla andra religioner.

Under det att otaliga skiljaktigheter förefinnas mellan de olika religionerna i världen, så likna de dock varandra i tre avseenden. Det första är, att varje religion, som slagit rot på jorden, har menat sig kunna befria människorna från det onda och sätta dem i besittning av det sanna och verkliga goda. För det andra lära alla religioner, att detta mål skall nås genom förbindelse eller vänskap med ett eller flera gudomliga väsen. Och för det tredje är alla religioners uppgift att undervisa människorna om vad de skola vara eller göra för att förvärva de gudomliga väsendenas nåd och på så sätt vinna seger över det onda.

Då alltså varje religion har till mål att åstadkomma en befrielse, en frälsning, så synes mig den rakaste vägen till att visa kristendomens överlägsenhet vara att jämföra densamma med de övriga religionerna i dessa tre avseenden: för det första med avseende på det goda den lovar, för det andra med avseende på sin framställning av det gudomliga väsendet eller den gudomliga makten, och för det tredje med hänsyn till, vad vi må kalla frälsningsvägen.

Den nakna hedendomens svar på den första frågan är följande: Det människan får genom religionen, är materiella fördelar. Hedningen använder sin religion för att skydda sig

mot sjukdom, mot svårigheter av alla slag och slutligen mot döden. Hans religion skall tillföra honom goda skördar, tillräckligt antal hustrur och barn, seger över fiender och dylikt.

Ett annat svar gives av de stora indiska religionerna, buddaismen och bramaismen. Enligt desamma väntar man från gudomen intet särskilt gott av jordisk beskaffenhet. Dessa religioner förcträda fastmer den tanken, att hela tillvaron är ett ont, och att den sanna återlösningen består i individens upplösning och uppgående i det oändliga. Det ligger något mycket pessimistiskt i detta svar.

Det tredje svaret är det, som kristendomen giver. Det stämmer överens med de indiska religionernas svar i det avseendet, att de största välsignelser, som vi vänta av religionen, äro av andlig och icke av lekamlig beskaffenhet. Men den stora skillnaden består däri, att under det de indiska religionerna framställa *tillvaron* såsom det egentliga onda, så lägger kristendomen det onda icke i tillvaron utan i *synden*. Och det högsta goda är enligt kristendomen ingalunda befrielse från tillvaron, utan det är att Gud förlåter oss våra synder och gör oss rättfärdiga, att han sätter oss i stånd att mer och mer dö från synden och leva ett rättfärdigt liv. Kristendomens välsignelse består i vissheten om Guds kärlek, i samvetets frid, i fröjd i den Helige Ande och i tillväxt i nåden intill fullkomningens dag. Beträffande det jordiska goda fasthåller visserligen kristendomen, att det andliga goda är det väsentliga och verkliga, men den lärer dock icke att förakta denna världen. Den framhåller, att vi skola uppfylla jorden med helighet och rättfärdighet men även med civilisationens välsignelser och på det sättet befordra mänskligheten allmänna välbefinnande.

Den andra huvudfrågan gäller de olika religionernas begrepp om Gud. Man påstår, att det finnes religioner, som sakna gudsbegrepp. Jag tror det icke. Det väsentliga i varje religiös idé är att träda i gemenskap med ett eller flera gudomliga väsen eller åtminstone med en gudomlig världsordning eller princip, som befriar människan från det onda och tillskyndar henne det goda. Så är förhållandet hos alla hednafolk, även de lägst stående. — De indiska religionernas gudsbegrepp är alltför mycket i saknad av personlighet. Hos dem blir alltet Gud, och det personliga får ingen plats. — Kristendomens gudsbegrepp är detta: det finnes en Gud, en personlig Gud av den högsta makt och vishet, som är själva kärleken, en Gud, som har uppenbarat sig i enfödde sonen, Jesus Kristus, för att återlösa mänskligheten från det onda.

Den tredje huvudfrågan gäller just denna återlösning eller huru vi skola komma i vänskapligt förhållande till det väsen, som kan giva oss seger över det onda. Alla religioner ha sysselsatt sig med denna fråga, och vi erhålla även här tre olika svar. Jag börjar då med det lägsta, det hedniska, som är lätt att förstå. Om man vill göra en mäktig man sig bevågen, så menar man i de flesta fall, att det skall lyckas genom gåvor och vördnadsbetygelser. Detta är det äkta hedniska sättet. Man giver gåvor och offer åt Gud och upphöjer honom med

böner och lovsånger, på det att han därav må låta sig bevekas och stämmas till ens förmån. Hur värdelös denna uppfattning är, försåvitt hela religionen inskränker sig härtill, framgår av det sätt, på vilket Gamla Testamentet uttalar sig om de offer, som icke hade sin grund i hjärtats tillgivenhet.

Den andra återlösningsteorien möta vi tydligast i de stora etiska världsreligionerna. Vi finna den i buddaismen, i bramaismen och muhammedanismen, i Babylons, Assyriens och det gamla Egyptens religioner, likaså i den grekiska och romerska litteraturen. Dessa religioner mena, att den väg, på vilken man vinner Guds ynnest, är dygdens väg. Gud själv är upphovet till och väktaren av en sedlig världsordning och att lyda honom är vägen till att vinna hans ynnest. Uppfylla vi hans bud, så vill han skydda och välsigna oss. Bryta vi mot dem, straffar han oss. Man skulle mena, att detta vore den högsta formen av en religion: Var en god människa, så får du syndernas förlåtelse och vinner den himmelske faderns välbehag.

Men det gives dock en annan och djupare uppfattning, nämligen den, som kommit mänskligheten till del genom den kristna uppenbarelsen. Naturligtvis är även kristendomen en av de stora etiska religionerna. Hon är en i högsta mening etisk religion. I ingen annan är människornas skyldighet att göra det rätta så starkt utpräglad, i ingen annan finner man sådant allvar och sådan hänförelse för rättfärdighet och ett kärleksfullt liv. Men rättfärdigheten intager en helt annan ställning hos kristendomen än hos de övriga etiska religionerna. De andra mena: håll de gudomliga befallningarne, så förvärvar du Guds välbehag. Men kristendomen vänder på saken och bjuder full syndaförlåtelse såsom första utgångspunkten. Därifrån visar den oss, vilken väg vi skola gå i tacksamhet för den oss vederfarna nåden och under den Helige Andes inflytande, samt hjälper oss därigenom att förvärva en bättre rättfärdighet än »de skriftlärdas och fariseernas». *Först* evangelisk, *sedan* etisk, det är den kristna religionens särmärke. »Av nåden ären I frälsta genom tron». »Jag förmanar eder genom Guds barmhärtighet, att I frambären edra kroppar till ett offer, som är levande, heligt och Gud behagligt, eder förnuftiga gudstjänst.» En religion utan nåd är lika värdelös, som en religion utan sedlighet är föraktlig. Såsom den fullkomliga religionen må vi därför betrakta den, som, under det den på det mest verksamma sätt befordrar ett rättfärdigt liv, ställer Guds oändliga nåd och barmhärtighet i förgrunden samt uppställer sådana villkor för återlösningen, att även den svagaste och mest eländige förmår uppfylla dem.

Möjligen skall någon mena, att dessa argument icke äro tillräckligt starka bevis för kristendomens sanning. Kanske skall än den ena än den andra invändningen göras mot det sagda. Härtill vill jag blott säga, att om vi pröva kristendomens sanning på vad den åstadkommit, så skall den väl bestå provet. Vi kunna visserligen icke pröva alla dessa verkningar. En del äro oss fördolda, men några kunna vi pröva. Vi se dess kraft i person-

lighetens pånyttfödelse, i dess förmåga att öppna själarna för den högsta sedliga kraft, som någonsin varit sedd i världen, att åstadkomma religiös glädje och tillfredsställelse på ett sätt som vida överträffar, vad någon annan religion åstadkommit. Därför mena vi, att denna religion, som tillfört mänskligheten andliga liv de högsta och bästa gåvor, måste ha sin rot i den eviga sanningen.

Missionspsalm.

I makt utan like
är Herren vår Gud:
All skapelsens rike
förkunnar hans bud,
se, stjärnorna tända
för honom sin brand,
och blomstren uppsända
Hans lov i all land!
Så människovärlden skall komma en gång
och blanda sitt jubel med änglars sång
kring Människosonen, Halleluja!

Vart offer skall släckas
på avgudars bord,
när hedningar väckas
av sanningens ord.
De folkslag, som sekat
i dödsskuggans natt,
som ingenting vetat
om frälsningens skatt,
de skola stå upp inför levande Gud
att klädas i skinande bröllopsskrud
och skåda hans glädje, Halleluja!

Din landsflykt skall ändas,
du Abrahams säd,
ditt hopp börjar tändas,
av hjärtat dig gläd!
Se, Herren vill kalla
dig ännu vid namn,
ja, än får du falla
i Frälsarens famn!
I skingrade stammar av Israels hus,
församlens och sjungen till harpors brus:
Vi funnit Messias, Halleluja!

Kring jorden skall höras,
att Herren är Gud,
till trälarna föras
förlossningens bud.
Bland folken skall talas
Guds härliga råd,
all världen hugsvalas
av frälsningens nåd.
Se, då är fullbordat, vad Herren har sagt,
och honom sker ära och lov och makt
i evighet! Amen. Halleluja!

P. Nilsson.

Milstolpar på livets väg.

Elin Sundvall 60 år.

Elin Sundvall.

Den 18 april fyllde missionär *Elin Sundvall* i Kaukasien sextio år. Hon är nämligen född den 18 april 1853 i Norrköping. År 1888 blev hon avskild till missionär och utreste samma år till Kaukasien med kallelse att verka bland armenierna. Under de 25 år, som snart gått sedan dess, har hon varit stationerad på flera olika platser såväl i Persien som i Kaukasien och med undantag av några få månader varit ensam i sitt arbete bland Orientens många folkslag. För närvarande är hon stationerad i staden Erivan på Araratslätten, där hon ock ensam bland främlingar firat sin sextioårsdag.

Hilma Börjeson 50 år.

Hilma Börjeson.

En annan av våra missionärer, f. d. folkskollärarinnan *Hilma Börjeson*, har nu nått det betydelsefulla femtiotalet. Hon föddes den 30 april 1863 i Hajoms församling av Älfsborgs län och nådde således i går 50 år. — Fröken Börjeson avlade 1887 folkskollärarinneexamen. År 1891 antog hon Svenska Missionsförbundets kallelse att bliva missionär i Kina och avreste dit 1893. Hon är f. n. föreståndarinna för det stora kvinnliga seminariet i staden Hwangchow.

* * *

Må missionens Herre välsigna dessa båda missionssystrar med ännu många välsignelserika år i arbetet!

FRÅN EXPEDITIONEN.

Hemkommande missionärer. Den 2 maj lämnar enligt beräkning missionär *K. W. Engdahl* med familj Shanghai i Kina för att via Sibirien återvända till hemlandet. Om allt går väl, äro de att förvänta till Stockholm över Åbo den 20 maj.

Ingen mer kinamissionär är att förvänta till hemlandet detta år.

Missionär Palmqvists sjukdom. Vi meddelade i förra numret om missionär *C. Palmqvists* i Kongo sjukdom. Vi trodde då, att han skulle bli så pass återställd till hälsan, att han hade kunnat återvända till hemlandet med aprilbåten. Detta hopp har dock slagit fel, i det att han fått flera återfall i sjukdomen. Enligt meddelande, som vi för ett par dagar sedan erhöllo från doktor Palmær, synes det dock, som om den största faran vore över.

Må vi innerligt bedja Gud skona hans liv och föra honom lyckligt hem igen till vänner och anförvanter.

Från vår yttre mission.

Julfirandet i Londe.

Kära missionsvänner!

Frid!

Det är rent av förvånande, hur tiden löper iväg. Ett kvarts år har ju redan farit sin kos sedan senaste julhögtid, från vilken vi här vilja meddela ett och annat. Men vi minnas ändå med glädje och värme i hjärtat, vilken härlig jul det var.

Allra först bedja vi då att få framföra vårt innerliga och gemensamma tack — de vitas såväl som de svartas — till Eder alla, kära, oförtröttliga vänner därhemma, som så rikligt bidragit till att höja julstämningen! De många och trevliga gåvor, som fallit på Londe stations lott, äro oss tillsända av följande givare: Vänner i Betania, Helsingborg; Eva Nordqvist, Renström och Elin Andersson, Morbygden; Emma Andersson, Agnes Johansson, Laura Edström, Anna Johansson, Lisa Olsson, Anna Carlberg, Anna Rondell, Anna Nilsson, Lotta Boberg, Anna Carlsson, Emelia Danielsson, Hilda Larsson, Frida Larsson, Eva Andersson, Lotta Bjur, Lena Pettersson, Hilda Nilsson, Elisabet Andersson och Kristina Eklund, Sillerud; Missionsvänner i Reijmyre; fru Håkansson, Emma Eriksson och fru Englund, Alingsås; Carl Andersson, Göteborg; fru Ramm, Eva Nordqvist och skolbarnen, Morbygden; Anna och Stina, Edsbyn; Valunda söndagsskolbarn; Marta och N. G. Andersson, Helgesund; från lilla Genoveva; från Märta och Anna; vänner i Linköping; Kongobarnens vänner i Tösse; grossh. A. E. Ljung, Malmö; J. Enlund, Stora Dicka; Annie Källström, Nyköping; L. Söderqvist, Sandviken; Skara missionsförenings syförening; Arboga friförsamlings ungdomsförening gm Hugo Modig; Betesda ungdomsförening, syskonen Eriksson, hotell Kanan, Stockholm; Minnie Lindgren, Fridhem; vännerna Holmgren, Vittsjö, A. Olsson, W. Carlsson, O. Hedén, Insjön. — Vänner, mottagen vårt varma tack! Allt har kommit väl till pass, såväl tyg som färdigsydda artiklar m. m. Pengar till fest och inköp av biblar till utdelning voro mycket välkomna. — Förbandsartiklar, som ock ingått bland det till julen sända, äro tacksamt mottagna och ha sin mission att fylla.

Nu till själva julen! — Veckorna före jul är en brådskande och arbetsam tid på Londe. Utom allt arbete, som stationen erbjuder, ha vi julsändningarna från Sverige och julkaravanerna från stationerna att taga emot och expediera. Somliga dagar kunna ett hundratal bärare vara inne. I solheta dagar under bestyr, arbete och brådska och mer än »i anletets svett» stå vi snart inför den stora högtiden.

Julafton är inne! I stället för snö och rimfrost möter oss rosendoft i härlig tropisk högsommargrönska — men det är ändå julafton. Arbetarna, d. v. s. murare, roddare, typografer och bokbindare, sluta sitt arbete kl. 12. I den väldiga Kongofloden ta de sig ett renande och uppfriskande bad, varpå de alla ta på sig helgdagsdräkter. Snart äro de samlade i skolan tillika med våra tjänare. De äro drygt ett tjugutal. Här stå två trevliga tébord dukade samt stolar och bänkar för alla gästerna. Sedan en sång sjungits och tack hemburits till givaren av alla goda gåvor, tar var och en för sig sin beskärda del. Den ena goda smörgåsen efter den andra försvinner under samspråk, fröjd och gamman. Téet har strykande åtgång, och det ringes med skedarna i tomma koppar i alla

hörn och ändar av bordet. De fyllas på nytt — åt somliga flere gånger. Slutligen frågas, om ej mer té behagas, men då alla säga »nej tack», då kan man vara viss på, att detta icke är bara en artighetsfras, utan att alla verkligen blivit väl och fullt belåtna, ty deras sed är ej att säga »nej tack», innan de bli mätta, då förplägning bjudes. — Sedan kommer en stor korg in, fylld med julklappar. Namnen å paketen ropas upp, och mottagaren får sin »klapp» under synbar förnöjelse. Ingen blir lottlös. Till och med några av arbetarnas släktingar och bekanta, som voro här, fingo smaka téet och smörgåsarna.

På kvällen hade vi vårt tropiska hem så jullikt som möjligt. Julljus, julfisk (spillånga) och julgröt m. m. trevligt och gott — se där en del av det äkta svenska julbordet! — Trots syrsornas gälla skrik, den efterhängsna värmen, de svarta tjänarne m. m. är det jul, jultankar och julstämning. — Gärna far dock tanken långt, långt från Kongos strand mot Norden, där våra kära dväljas bland granarnas sus. De å sin sida tänka på oss härnere.

Det blir ganska sent, innan vi krypa till kojs, och dock måste vi stiga upp vid 4-tiden för att bli klara till julottan, som börjar kl. halv fem. Vi få ändå bara en och en halv timme på oss, innan dagen bräcker. Natten var månljus och vacker. Mycken sömn blev det icke, ty det var ej länge tyst omkring stationen. Redan klockan 2 började hopar av mötesbesökare samla sig här och där efter de stenlagda vägarna. Deras tramp (många voro högtiden till ära klädda i skor) och prat gav oss ingen ro. Kl. 4 tändes ljus och lampor i kapellet, och så snart dörrarna öppnades, blev huset proppfullt. Vi funno vårt kapell alldeles för litet. Flere måste stanna utanför. Vi hade en mycket trevlig julotta. Uppmärksamt och andäktigt lyssnade alla, då vi läste och talade om julens stora ämne. Sången är en viktig del av alla våra möten härute, och härligt ljödo också sångerna, bland andra: »Var hälsad, sköna morgonstund!» som är mycket väl översatt på kongospråket. — Kl. 3 e. m. hade vi ånyo möte, då 14 dopkandidater förhördes och avlade sin trosbekännelse. Mycket folk var samlat. Ej mer än två tredjedelar fingo plats inomhus. Imponerande var det att se denna högtidsskara samlad nere vid Kongos strand, där de 14 döptes av broder Westling. Härlig och frisk klingade sången därnere, och dess ljud blandades med bruset från Kongos mäktiga virvlar. — En stund senare voro vi åter tillsammans i kapellet — denna gång dock endast de troende — då vi hade församlingsmöte. Utom dem, som nyss blivit döpta, hade vi då glädjen att få hälsa välkomna till församlingen flera gamla avfällingar, som på nytt stått upp att följa Herren.

Med juldagarna är ej julen över vare sig i gamla Svea eller här. Julfesterna bruka räcka långt inpå det nya året. Den 5 januari hade vi en mycket lyckad sjömansfest. Ett trettiotal av havets söner kommo tillstädes. Utom té och smörgås, som de bjödos på, fingo de var sitt julpaket, tack vare snälla vänner i Sverige, som även tänkt på sjömännen i Kongo. Tal, sång och musik omväxlade i festprogrammet. Alla syntes belåtna med aftonen, därom vittnade bland annat varma handtryckningar, då de bröto upp.

Lördagen den 11 januari hade vi en enkel fest för Vivi skolbarn, som voro omkring ett sextiotal. De trakterades med fisk och ris och fingo några små presenter, varierande i värde dels efter antal dagar, de besökt skolorna, dels ock efter gjorda framsteg. De som bäst kunde läsa — de voro sex — fingo var sin bibel såsom extra belöning.

Härmed ha vi velat ge en liten inblick i julfirandet vid Londe. Som I sen, kära vänner, så ha Edra gåvor räckt till för många, både vita och svarta. Att veta detta är ju redan det en lön för gjorda offer — men »lönen» återstår därhemma!

För varma uppmuntringsord, som följt med adresserna å givarne, vilja vi ock till sist frambära vårt hjärtliga tack.

För övrigt ett gemensamt varmt tack tillika med vår hjärtligaste hälsning till Eder alla, vänner i svenska bygder!

Broderligen
C. W. Lembke.

Ett tack från Musana.

Musana den 26 febr. 1913.

Kära missionsvänner!

Nåd och frid!

Det är rätt många av Eder, som till julen tänkt på Musana och verksamheten här. Och det är särskilt till Eder, som vi nu vilja framföra vårt hjärtliga tack.

Några ungdomsföreningar och församlingar hade genom Expeditionen skänkt kontanta penningar till julfest för skolbarn och arbetare. Detta kom oss tillhanda i god tid, så att vi på annandagen kunde förpläga dem med kassavabröd, ris och fläsk. Alla deltagare i julfesten voro mycket glada och sända Eder sitt hjärtliga tack.

Skjortor och tyg, som några av våra vänner sänt, hade dock blivit fördröjt under den långa vägen, så att vi ej fingo det förrän i mitten av januari. Men för att våra skolgossar skulle få sina julgåvor på avslutningsdagen den 28 december, syddes skjortor och skynken åt dem av engelskt tyg, som inköpts för affären. Våra lärare fingo däremot vänta, tills julgåvorna kommit.

Men varen förvissade om, att Edra gåvor voro lika välkomna, ehuru de kommo sent. Skolan börjar nästa måndag. Om några veckor skola gossarna hava en skorta och ett skynke var, och då komma vi att använda de för julen avsedda gåvorna.

Från några vänner ha vi fått torkade blåbär och äpplen för hushållet och från någon även torkat kött och korv. För detta, som ju kommit oss själva till godo, tacka vi ock särskilt.

Ehuru vi i första rummet känna oss glada och tacksamma för vad vi få att glädja missionens gossar och arbetare med, kunna vi ju icke neka till, att det kännes trevligt för oss själva att få en liten påminnelse från någon god vän i hemlandet. För Westlind voro de torkade blåbären särskilt välkomna, ty han använde dem som medicin mot sin kroniska dysenteri. Vännerna, som sände dem, gjorde honom därigenom en riktig välgärning.

En del paket ha helt och hållet saknat givarnas namn och adress, men de torde själva veta, vilka de äro. Om de till nästa jul ville sända någonting till vår station, vore det roligt att då få veta namn och adress. På något paket kunde ju adressen ha förkommit vid ompackning.

Givare, vilkas namn vi kunnat utröna, äro: Edsbyn och Knåda syföreningar, familjen Johansson, Gabriella Vaxbom med flera vänner i Edsbyn, familjen Mårtensson, Knåda, J. A. Åkesson, S:t Olof, M. Rudin, Båtstad, Samuelsson, Karlstad, till Nswalu, Johanna Mortensson, Ed, Sven Bengtson, Vanås, C. W. Grahn, Betel, Malmö, Snårbottens krets, Lungsund, Övre Blomskogs ungdomsförening, Rinna, Ekeby ungdomsförening, K. A. Andersson, Åshagen, Strålnäs, Skara missionsförening, Slätthults missionsförening, Asby ungdomsförening, missionsvänner i Knisslinge, handlande Jeppson.

Till alla kända och okända givare framföra vi skolbarnens arbetarnes och vårt eget hjärtliga tack. Fridens Gud vare med Eder alla!

Edra ringa arbetare i mörkaste Afrika
Annette och *P. A. Westlind.*
N. Gust. Anvill. *Ester Westlind.*

Möten för den studerande ungdomen i Wuchang.

Missionär *K. W. Engdahl* i Wuchang skriver om de möten, som den amerikanske evangelisten Sherwood Eddy hållit för den studerande ungdomen i Wuchang. Mr. Eddy åtföljer d:r John Mott på hans snart avslutade missionsresa i Ostasien och talar till den studerande ungdomen på flera av de större platserna. Missionär Engdahl skriver:

Under de sista två veckorna ha vi här i Wuchang och Hankow fått vara med om underbara möten. En för den studerande ungdomen varmt nitälskande evangelist från Amerika har varit här i Wuchang och hållit en kort serie möten för studenterna i regeringsskolorna och även för de unga männen i ett par av missionssällskapens högre skolor. Det var en syn, som vi aldrig skola glömma, att se över 1,000 unga män sitta och med den allra största uppmärksamhet lyssna till ordets predikan. Det både syntes och kändes, att Guds ord, predikat i Andens kraft och kommande från ett av Guds kärlek till själarne uppfyllt hjärta, är det förnämsta medlet att väcka syndakänsla och längtan efter frälsning. Denne allvarlige ordets förkunnare målade synden och syndens följder på ett fasanfullt sätt. Men han visade ock syndare till korset, där det finnes frälsning för alla.

Det var en allvarlig lärdom för oss missionärer, huru man bör predika. Huru dåraktigt av någon att söka predika »ett annat slags evangelium», än det Paulus predikade, när detta gamla evangelium även i vår tid och på denna tids kunskapshungrande österns söner kan visa sin underbara verkan, såsom vi då fingo se.

Sedan det egentliga mötet var slut, uppmanades de, som önskade gå hem, att göra detta lungt och stilla. Mera än 600 stannade dock kvar, och till dessa ställdes de allvarligaste uppmaningar att på allvar söka finna ut sanningen av det hörda. Alla, som ville lova att studera Guds ord varje morgon, att samtidigt bedja om ljus i de heliga skrifterna samt att under god kristlig ledning studera ordet i väl ordnade bibelklasser, skulle anteckna sina namn och boningsplatser på särskilt givna tryckta blanketter. Och det var en syn, som jag är viss på himmelens änglar fröjdades åt att se, då bland denna skara unga män den kvällen 214 antecknade sina namn. Dagen därpå hölls ett särskilt möte med dessa män, och nu skall varje lördagskväll i 2 månaders tid hållas gemensam bibelklass med dem. Sedan skola de uppdelas i små grupper, då varje mission skall taga hand om dem, som bo dess lokal närmast, och fortsätta med deras undervisning i ordets sanningar. Bön och Guds ord äro de enda medel, som användas för att vinna själar för Kristus i denna rörelse.

Så har d:r Mott hållit en av sina konferenser med därtill av de olika missionerna i provinserna Hupeh, Hunan och Kiangsi utsedda ombud. Många och allvarliga voro de frågor och spörsmål rörande en allsidig missionsverksamhets bedrivande i Kina, som där behandlades. Broder Tonnér och jag voro av vår mission valda ombud. Missionverksamheten är ett arbete, som kräver det bästa i den kristna församlingen, och ingen större nåd kan givas någon än att bliva kallad till en Guds missionär bland ett folk likt detta i yttersta östern.

När jultidningarna kommo.

Julen, den stora, härliga högtiden nalkades. Det skurades och fejades, ty rent skulle det vara, då högtid skulle firas. Jullådan var kommen med »klap-

par», och julträdet (en tallbuske) var ock anskaffad. Allt var i ordning, när julafton var inne. Vi smyckade julträdet och samlades gemensamt, läste Guds ord, sjöngo, bådo, åto och delade ut några små julklappar. Det var en härlig afton, och vi fröjdades alla. Det var dock något, som fattades. Vi hade inga jultidningar fått. En fråga uppstod: »Månne vi skola få några?» Ty hemma i Sverige är det ju så vanligt med jultidningar.

Juldagen kom och gick. Likaså annandagen. Inga jultidningar kommo. Men då vi väntat några dagar, kom ett stort paket. Det öppnades, och vad innehöll det? Jo, ett stort antal vackra och innehållsrika jultidningar. Det blev glädje hos både ung och gammal. Vi delade dem, så att vi fingo några var. Så blev det att se och läsa. Och då en tidning var läst, byttes den ut, och man fick en annan. Så har det gått till, och vi ha därför haft jul en lång tid.

Det har varit en härlig läsning. Vi ha blivit påminda om julen i hembygden med sin snö, sina julgranar, julklappar och hela julfirandet ibland far, mor och syskon. Tanken har ilat hem. Men anden har ock blivit lyft upp till högre och härligare ting, och tanken har även sträckt sig till den himmelske Fadren, som givit oss den största julgåvan, vår Herre Jesus Kristus. Gud allena vare tack för allt!

Wuchang, julen 1912.

Enock Gillström.

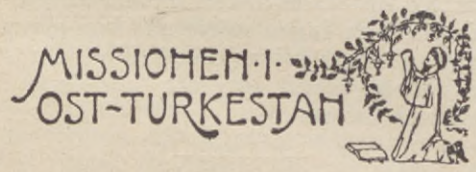

Några bilder från Kaschgar.

Kaschgar den 21 jan. 1913.

Kära missionsvänner!

I frid ha vi fått sluta det för Kina så kritiska året 1912. Det är Eder redan bekant, att även denna provins och stad har fått sin del av oroligheterna. Den rövarliga, som här kommit till makten och som till- och avsatte mandarinerna och utövade kontroll över allt deras görande och låtande, hade, så har det berättats oss, bestämt dagen, då vår missionsstation skulle plundras och vi missionärer dödas. Dock är det möjligt, att detta, som så många andra vilda rykten, vilka varit i omlopp under förlidet år, var en lögn. — Vare härmed huru som helst, ha vi stor orsak att lova och prisa Herren, som bevarat oss och låtit oss få stanna på våra poster och obehindrat fortsätta vår verksamhet. Våra möten ha ej lidit något avbräck av oroligheterna, vad angår verksamheten bland muhammedanerna men väl bland kineserna, till följd av att flere av de bättre lottade av dem, som fått tillfälle, flytt härifrån till det inre av Kina.

En tid före jul hade vi en bjudning för några av våra närmare bekanta bland de muhammedanska kvinnorna. För att få tillfälle att i lugn och ro samtala med dem är det bäst att för en sådan bjudning anslå en hel dag. Som etiketten fordrar, att alla placeras efter ålder och rang, var det ej lätt att göra detta så, att ej någon kände sig tillbakasatt. Allt tillgick efter landets sed. Duken lades på det mattbelagda golvet. Två à tre grupperades kring samma fat. Vi visste ock, att våra gäster voro mera belåtna med att använda »de fem» än kniv och gaffel. Som rätterna ej voro färdiga på en gång, blev det god tid till samtal under väntetiden. Vi voro glada åt den stillhet, som rådde, då vi talado eller sjöngo, och åt att de själva både att få höra mera. — En av gästerna fick vara vice värdinna. Vi förvånades över, att hon lade undan duken mellan varje maträtt, som serverades. Tillfrågad härom sade hon: »När vi av våra grannar tillfrågas, huru många gånger duken utbreddes, kunna de förstå, att vi fått en riktigt fin middag

i ert hus.» Det var ock ett sätt att i all välmening berömma oss. När våra gäster i skymningen avlägsnade sig, försedda med förning (maten, som de ej orkat äta upp), syntes alla nöjda och belåtna, och vi tackade Herren för det tillfälle vi haft att utså livets ord i deras hjärtan.

Ett par dagar före jul hade vi avslutning av skolan. Tack vare kära vänners offervillighet kunde vi giva varje barn en lång vadderad kappa. Jag tror, att vi kände oss lika glada som barnen. Vi sluppo nämligen att längre se dem som trasbylten, och hade givarna sett vår och barnens glädje, hade de säkert känt sig belönade för sin gåva.

De missionsvänner, som själva äro föräldrar, kunna nog fatta, att för oss, som lämnat våra älskade barn hemma, julen alltid för med sig vemodstankar. Men jag fick dock nåd att under denna jul lämna saknaden och sorgen och i stället tacka Herren, som i sin stora huldhet berett våra kära gossar ett så gott hem.

På julottan hade vi mycket folk, och en god ande var rådande. Hela skaran lyssnade med stillhet och andakt till ordet om världens ljus, vilket kommit till dem, som sitta i mörker och dödens skugga.

Under de korta julferierna hade jag några gånger besök av skolbarnen. Sista gången sade en av flickorna: »Snälla lhamin (frun), låt skolan börja snart, ty barnen äro på all odygd, när de gå lediga hela dagen.» Det lät så lillgammalt och komiskt, att jag ej kunde låta bli att le. Att det låg sanning i hennes ord, visste jag tyvärr alltför väl, och det är därför vi ha så få lovdagar som möjligt med undantag av de heta sommarmånaderna. Utanför skolan och vårt inflytande äro barnen hänvisade till de usla hemmen, där nöd och brott tryckt sin stämpel på allt, eller till gatulivet med sina många frestelser. För att kunna utöva ett varaktigt inflytande på barnen känna vi mer och mer behovet av att få ett barnhem till stånd. Herren till pris ha de flesta av de barn, som en längre tid varit hos oss, artat sig väl. Två av våra flickor äro nu döpta och gifta med till Kristus omvända muhammedaner. De äro bosatta i Jarkend och bereda våra därvarande kamrater mycken glädje. Vi ha nu fått en ny lärare för våra skolbarn, och han synes vara plikttrogen och duktig. Artar han sig i fortsättningen, som han börjat, har en stor börda blivit lyftad från oss, och vi anse det som en särskild nådegåva och såsom svar på mångårig bön. En rik kines, i vars tjänst han varit, gör allt, vad han kan för att återfå denne vår lärare, men hittills förgäves. Hjälpen oss att bedja om hans frälsning ur muhammedanismens villfarelse!

Av våra i höst utkomna kamrater hörde vi, att söndagsskolbarnen i Örebro och Karlstad skänkt av sina leksaker, både gamla och nya, till barnen på våra stationer. Vi hoppades, att sändningen skulle komma till jul, men förgäves. Väntan blev dock ej så lång, ty strax på nyåret kom den karavan, som medförde våra saker från Sverige. Det blev nu en julafton nummer två för oss, då vi fingo taga upp paketen, såväl köpta som skänkta saker, från hemlandet. Tack, kära vänner, som kommit ihåg edra skyddslingar, skolbarnen, och oss missionärer. Denna tacksägelse är särskilt ställd till söndagsskolbarnen i Örebro och Karlstad. Nu fingo vi ha vår julfest för skolbarnen. O, huru deras stora, svarta ögon strålade av glädje och häpnad över de förunderliga ting de fingo, såsom dockor, bollar, djur och andra leksaker!

Vi ha liksom känsla av, att missionen bland muhammedanerna börjar vinna terräng i många missionsvänners hjärtan. Vi tacka Gud innerligen för att det blivit ett uppvaknande i detta hänseende. Skulle ej dessa arma behöva evangelium? Skola vi ej söka att föra dessa förvillade ut ur det hemska lögnväsen och högmod, i vilket

den falske profeten vetat att så hårt snärja sina anhängare? Låtom oss ej fälla modet vid tanken på de uppgifter, som föreligga, utan komma ihåg, att liksom Jerikos murar föllo genom tron, så skola även muhammedanismens fästen falla.

Eder i Herren förbundna
Sigrid Högberg.

En omvänd muhammedan.

Jarkend den 14 jan. 1913.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

Mitt ord skall icke vända tillbaka till mig fåfängt utan att hava verkat, vad jag vill, och utfört det, vartill jag har sänt det, säger Herren. Es. 55: 11.

Att Herrens ord är kraftigt, och att det även på de hårdaste platserna ej är fåfängt att förkunna, hava vi under det senaste året fått erfara. Flera personer hava undervisats i evangelium, och den 11 dennes hade vi glädjen att åter få döpa en person. Det var en yngling, vars namn är Emin akhon. Han började gå och höra predikan, redan då broder Raquette var här. Förra vintern köpte han ett evangelium, och den 3 juni förlidet år kom han hit, och i det han visade sitt evangelium sade han, att det var en god bok och att han önskade få undervisning i densamma. Arbetet i övrigt var ordnat så, att det lämpade sig bäst för undertecknad att läsa med honom. Han har sedan varit oss och isynnerhet mig till mycken glädje. Innan han kom, vågade ej en mötesbesökare komma in till oss. De ville gärna genom fönstren se, huru det såg ut i våra rum, men om man bjöd dem in, gingo de sin väg. Sedan Emin akhon börjat få undervisning, kom han alltid tidigt på söndagsmorgnarna och var inne hos oss både före och efter predikan, och andra, som sågo honom, fingo därigenom mod, även de, att komma in. Vi hade ofta mycket främmande på söndagarna, och inför folket talade Emin om, att han gick här och »läste evangelium».

Då undertecknad gjort missionsresor till närliggande bazarer, har han flere gånger varit med och hjälpt till att sprida traktater och dylikt. Överallt har han frimodigt visat, att han står oss nära samt att han läser och tror evangelium. Då jag i början av november låg sjuk, besökte han mig ofta. En dag böjde han sina knän vid min säng och bad Gud för mig, och det gjorde han så innerligt, att det djupt rörde mitt hjärta.

Lidande och smälek för Kristi skull hava ej uteblivit för honom. Omkring sex veckor sedan han begärt undervisning, dog hans enda barn, en tvåårig dotter. Hans hustru och hennes föräldrar sade då, att barnet dött, emedan han gick hit och läste evangelium, och de fordrade, att han skulle skilja hustrun ifrån sig. Då han sade, att han under alla förhållanden ville läsa evangelium och gå på Guds vägar, gick hustrun ifrån honom. Efter tre månader kom hon dock tillbaka. En gång, då hans fader var bjuden till någon deras vän och ej hade tid att gå, sade han åt Emin akhon att gå i sitt ställe. När han kom, fick han emellertid under försmädelse det beskedet, att de ej hade något umgänge med honom, emedan han blivit en kristen. Folket i den stadsdel, där han bor, har också försökt få honom därifrån, men som hans far äger huset de bo uti, kunna andra inte köra bort dem. En stor Guds nåd är det, att hans far är vänligt stämd mot både honom och oss.

Som han för närvarande är den ende församlingsmedlem, som bor utom stationens område, är han mera utsatt för smälek än någon annan. På samma gång har han därigenom en särskild uppgift att fylla. Vi vilja bedja missionsvännerna att komma ihåg ho-

nom och den härvarande lilla församlingen i bön inför Gud.

Helt nyligen hava två personer begärt undervisning till dopet, och vi hava hört, att någon mera ämnar komma. Som vi hava en god publik på mötena och många komma regelbundet varje söndag och lyssna uppmärksamt till ordet, hoppas vi, att flera skola bliva kristna. Det torde ej vara så långt till den tid, då denna andliga ödemark skall härligt blomstra. Därom må vi av hjärtat bedja Herren på samma gång som vi tacka för vad vi redan hava sett.

Med hjärtliga hälsningar till alla missionsvänner,

Eder i arbetet lycklige

Rikard Nyström.

Bön och mission.

I Svenska Kyrkans missionstidning för den 15 april förekommer en mycket tänkvärd uppsats av missionär J. A. Helldén i Sydafrika under ovanstående rubrik. Vi tillåta oss att ur densamma göra följande utdrag.

Varje man eller kvinna, som verkat till välsignelse på missionsfältet, har först varit verksam på sina knän inför Gud. De hava ofta varit »avsides» med Herren, kanske »hela natten», och mer än en gång i »Getsemane» med sin Mästare. Den rätta missionärsanden visade sig hos japanesen Neesima, då han sade: »Vi måste rycka framåt på våra knän.» Vore denna anda mera alltmänt tillfinnandes, så skulle framgången bliva större och raskare, och vi skulle ej behöva taga så många steg förgäves, ej heller så många steg tillbaka.

Pastor och fru John Scudders i Indien 9 barn, 7 söner och 2 döttrar, hava alla helgat sitt liv åt missionsarbetet i detta land. Denna enda familj har sammanlagt givit 530 år av oavbrutet missionsarbete för Indien. Den enda förklaringen till detta förhållande är den, som lämnades av pastor Scudder: »Barnen bådos bokstavligen av sin moder in i riket.» Hon brukade använda varje barns födelsedag till en hel bönedag för detsamma.

Eliza Agnew var i 43 år missonär i Oodooville på Ceylon. Under hela denna tid besökte hon icke någon gång England och hade icke ens någon ledighet. »Jag har icke tid», sade hon. Hon kallades »ett tusen döttrars moder», ty hon hade undervisat sina första lärjungars döttrar och dotterdöttrar. Då hon dog, befanns det, att av de tusen flickor, som fullständigt genomgått skolan, ingen enda återvänt till sitt hem såsom hedning. Liksom Frälsaren kunde hon säga: »Av dem, Du har givit mig, bortappade jag ingen.» Och från denna enda skola utgick under den tid, fröken Agnew hade den om hand, över 600 flickor för att föra evangelii ljus till zenanahemmen i Indien. Vari låg hemligheten? Jo, hon använde bokstavligen timmar varje dag för att bedja för flickorna vid namn.

I Japan pågick från april 1900 till maj 1902 oavbruten, förenad bön av kristna över hela riket. I maj 1902 kom en väckelse, och under årets lopp lades till de 40,000 infödda kristna 27,000 omvända såsom svar på den bönen.

Såsom svar på China Inland Missionens bön gav d:r Schofield, efter att hava vunnit 7,500 dollars såsom pris för lärdomsprov vid engelska universitet, sig själv åt läkareverksamheten i Kina. Efter endast tre års arbete blev han »kallad högre upp», men under denna tid hörde hans hustru honom ofta bedja i hans arbetsrum, att Gud måtte utdriva från de engelska universiteten unge män för att arbeta i Kina.

Hans tidiga död beklagades, och man kunde icke förstå den. Ett år efter d:r Schofields död uppenbarade sig »de sju från Cambridge». Innan de reste till Kina, besökte de engelska och skotska universitet och eldade upp studentvärlden i hela Storbrittanien för Gud och missionen. Nu är en biskop över västra Kina, en är biträdande superintendent för China Inland Missionen, en är pioniärmissionär i Tibet, och alla de övriga äro dugliga arbetare.

D:r Gordons församling i Boston gav 5,000 dollar årligen till missionen. En dag sade d:r Gordon på predikstolen: »Det är icke nog, låtom oss alltfort använda samma planer och anordningar, som i det förflutna visat sig framgångsrika. Men låtom oss dessutom i söndagsskolan, i ungdomsföreningen, vid missionsmöten, vid husandakten, i den tillslutna kammaren, vid den offentliga gudstjänsten bedja, att Gud må sätta oss i stånd till att göra ännu mer för denna stora sak.»

Vad blev resultatet? Jo, att de följande år gåvo över 10,000 dollars till missionen, och ungdomsföreningen ensam gav 1,600 dollars.

J. Hudson Taylor, grundläggaren av China Inland Mission, var ett barn, som givits som svar på en faders bön om en son till evangelisering av Kinas miljoner. Denne son omtalar för oss, att då han var en ung man, sade Gud till honom: »Mitt barn, jag ämnar evangelisera Inland China, och om du skulle vilja gå med mig, skall jag göra det genom dig.» Under det han ännu var i England, fördes han till visshet om bönens obegränsade möjligheter. Han sade till sig själv: »När jag kommer till Kina, skall jag framställa min begäran endast inför Gud . . . Huru viktigt därför att, innan jag lämnar England, lära mig att beveka människor genom Gud, endast genom bön.»

Beslut fattades att börja mission. I månader hade Hudson Taylor burit Kinas miljioner på sitt hjärta. Nu gällde det att bedja om arbetare och medel till deras underhåll. Det blev en svår tid för honom, svårast därför, att han icke kände sig kunna tro, att Gud skulle höra hans böner. Under denna kamp blev också hans kropp försvagad, varför han reste till havet vid Brighton för att få vederkvickelse. Under sin vistelse där skrev han i randen av sin bibel dessa ord: »Bett om 24 billiga, dugliga arbetare, vid Brighton 25 juni 1865. Kampen är helt och hållet slut. Frid och glädje fylla min själ.»

Detta antal och ännu flera avseglade till Kina.

På hösten 1881 samlades China Inland-missionärerna i Wuchang för att möta Hudson Taylor. Tillgångarne voro små. Fem år hade förflutit, sedan Chefu-Conventionen öppnat alla provinserna för missionen, och denna hjältemodiga skara hade inträngt i alla provinser.

Det blev klart för dem, att då de först bedit om öppnade dörrar, så borde de nu bedja om sådana, som voro villiga att gå in genom dessa dörrar. De satte sig ned och beräknade, att det skulle behövas 70 stycken arbetare: 28 kvinnor och 42 män. Men hela arbetsstyrkan utgjorde efter 15 års arbete mindre än 100. Huru kunde de då nu bedja om 70? Huru som helst, de bådo om 70 och ansågo sig icke våga bedja om mindre, då behovet förefanns.

Senare bådo de Gud, att han måtte beveka någon av sina rika tjänare till att giva av sitt överflöd för detta ändamål.

Då de icke ansågo, att de skulle kunna underhålla så många arbetare, om de komme på en gång, bådo de, att de måtte sändas under de tre åren 1882, 1883, 1884.

Innan denna tid var förlupen, voro 76 arbetare på arbetsfältet, och i februari 1882 skänkte familjen Berger i England 15,000 dollar: 5,000 för fader, 5,000 för moder, 1,000 för Mary, 1,000 för Rosie, 1,000 för Bertie, 1,000 för Amy, 1,000 för Henry.

I november 1887 möttes Taylor och

andra i Nanking för att rådgöra med avseende på den betryckta ekonomiska ställningen.

De leddes till att bedja om 100 missionärer och 10,000 pund extra för år 1888. Resultatet: 100 nya missionärer kommo under 1888 och dessutom icke blott 50,000 dollars, som de bett om, utan 55,000 i 11 olika poster, den minsta på 2,500 och den största på 12,500 dollars.

Vi må säga, vad vi behaga om svärmeri och dylikt, men här ha vi fakta: människor, som tagit Gud på orden och i tron bedit om det, som de ansett behövas för sig och sitt arbete i hans tjänst. Och de ha fått det, ja, de ha fått »vida mer, än de kunnat begära eller tänka».

När och fjärran.

Ett nytt missionsföretag i det mörkaste Afrika.

Av *C. J. Engvall.*

Äldre missionsvänner torde minnas, vilket uppseende det väckte, då för omkring trettio år sedan sju män från Cambridge universitet i England erbjödo sig att utgå på egen bekostnad som missionärer till Kina i samband med China-Inland-Missionen. En av dessa sju var C. T. Studd. På grund av sjuklighet nödgades han återvända till hemlandet för några år sedan. Nu står han emellertid redo att återigen gå ut till missionsfältet. Men denna gång känner han en obetvinglig maning att gå till det inre av Central-Afrika, till en trakt på gränsen av Uganda och Belgiska Kongo. Denna trakt bebos av en stam, Niam-Niam, som knappast lagt bort sina kannibaliska seder.

Den 30 sistlidne januari avreste mr Studd tillsammans med fyra andra män till det nya missionsfältet. Vid ett möte i Cambridge, där Studd talat om Central-Afrikas stora behov av evangelium och framhållit den överhängande fara, som hotar på grund av islams framträngande, samt omtalat, att han ämnade gå dit för att göra vad han kunde, hade de erbjudit sig att följa med. Tio andra unga män, som studera vid universitetet i Cambridge, äro redo att komma efter, så fort de tagit sina grader. Resan från kusten sker dels med järnväg, dels med båt och de sista 10 à 20 sv. milen till fots. De få begynna med att bygga sig hus och odla fält för att få föda, ty det bleve för kostsamt att hämta sådan den långa vägen från kusten. Sedan gäller det att bliva bekant med folket, lära dess språk genom att fråga, huru de benämna saker och ting, och så förvandla det till skriftspråk, utgiva böcker och lära infödingarne läsa samt framförallt att giva dem boken för alla böcker, bibeln.

Den svenska vetenskapliga missionslitteraturen bedömd i Tyskland.

I aprilnumret av Allgemeine Missions-Zeitschrift, den av professor G. Warneck i Halle grundade och över hela världen kända vetenskapliga missionstidningen, lämnar den framstående kännaren av skandinavisk mission, pastor E. Berlin i Swantow, Rügen, en översikt över den vetenskapliga missionslitteratur, som utkommit i de skandinaviska länderna under de senaste fem åren. Han avslutar sin fullständiga och ganska intressanta redogörelse med följande ord:

»En skillnad mellan de olika länderna är otvetydigt märkbar: Finland träder alldeles tillbaka, Norge framträder icke mycket, i spetsen gå Dan-

mark och Sverige. Missionärerna ha med intresse och framgång ägnat sig åt detta arbete. Den missions-etnografiska utställningen i Stockholm 1907 riktade den lärda världens ögon i Sverige på missionärernas vetenskapliga arbete — flere av dem ha av Vetenskapsakademien i Stockholm erhållit utmärkelser. Även på den allmänna missionskonferensen i Stockholm 1912 gavs åt missionärernas arbete i vetenskapens tjänst ett varmt erkännande av en professor i språkvetenskap vid Uppsala universitet. Genom den av konferensen tillsatta arbetskomitén som ock genom den av samma konferens förordade missionsprofessuren är att vänta en tillökning av den vetenskapliga missionslitteraturen.»

En vacker frukt.

En norsk missionsvän förmådde för några år sedan ett välbergat par att prenumerera på »Norsk Missionstidning». Nu har helt nyligen Norska missionssällskapets styrelse meddelat, att detta par testamenterat 36,000 kr. till sällskapet.

Ett sådant fall är egentligen icke överraskande. Den som med eftertanke studerar vår tids hednamission, skall snart se, vilken härlig gärning detta är och vilket utmärkt område för lönande kapitalplacering. Missionärernas brev och berättelser väcka lust till att vara med i arbetet.

Den som på allvar vill vara med och gynna missionsarbetet, kan göra ofantligt mycket genom att skaffa nya prenumeranter på missionstidningen. Då skola snart både förbönen, arbetarne och penningemedlen komma.

D:r John R. Mott minister?

D:r John R. Mott, Kristliga Studentvärldsförbundets generalsekreterare och ordförande i Edinburgh-konferensens världsmissionskomité, har av Förenta Staternas regering anmodats att bli amerikansk minister i Peking. D:r Mott har avböjt anbudet, men har ombetts att åter taga det i övervägande.

General Booths minne.

Inom Frälsningsarmén pågår f. n. en insamling till general Booths minne. I Toronto, Canada, ägde en sådan insamling rum i slutet av januari, varvid under tre dagar insamlades icke mindre än 100,000 dollars. I Danmark har insamlats över 60,000 mark och i Sverige, där saken även omfattats med stort intresse, har Frälsningsarmén av enskilda personer fått mottaga betydande gåvor.

En gammal Herrens tjänare.

Teophilo Waldmeier, en schweizisk missionär, var en av de fångar, som lord Napier av Magdala räddade under hans ryktbara expedition år 1867. Han lever ännu, åttio år gammal, och är föreståndare för en institution för vård av sinnessvaga nära staden Beirut i Syrien. Judar, muhammedaner och kristna av alla bekännelser finna där skydd och vård. De mötas alla med glädje i kapellet, där den gamle och vördade husfadren håller andakt. Till och med muhammedanerna finna sig obesvärade i detta enkla kapell, och de säga vid gudstjänsterna: »Allah är närvarande här.» Missionär Waldmeier vördas allmänt av folket. De kyssa hans händer och kasta sig ofta ned på marken framför honom, när han går förbi. Men det har icke alltid varit på det viset. Waldmeier har ofta förr blivit anfallen av fanatiska muhammedaner och illa slagen, men, som han säger, »bästa sättet att vinna deras hjärtan är att låta dem slå sig. De ångra sig sedan, ty de finna, att man älskar dem.»